

- Den Hvide Magis Kunst -

Af: William Meader

Billede af Birgit Tjalve

Hvad er åndelig kreativitet? Der er naturligvis mange svar på dette spørgsmål. Det svar, som jeg har lyst til at foreslå, er, at den repræsenterer ethvert kreativt udtryk, der støtter den åndelige udvikling. Indenfor esoterisk filosofi er tilskyndelsen til at skabe et grundlæggende træk, og det inkluderer alle skabelsens aspekter. Hvad enten der tales om det kreative potentiale, som findes i et menneske eller det kreative drive, der findes i et helt solsystems besjælede liv, håndhæver den esoteriske tradition, at alle livsformer er skabende. Set fra menneskets perspektiv, er den kreative skabertrang et naturligt biprodukt af at leve et åndeligt liv. Åndelig kreativitet vil altid opstå, når der stræbes efter at leve i overensstemmelse med den guddommelige plan.

I den esoteriske tradition er guddommelig kreativitet synonymt med den hvide magis kunst. For at forstå dette må det understreges, at vi her referer til sjælens magi og ikke til de kreative bestræbelser, der almindeligvis dikteres af ens personlighed. Når vi bruger udtrykket "hvid magiker", refererer vi derfor til en person, der er åndeligt orienteret og bevidst søger at være medskaber i henhold til den guddommelige lov. Den hvide magis principper repræsenterer de tidløse processer, der anvendes til at skabe ydre former i henhold til sjælens vilje og hensigt. Det kræver, at man rækker opad for at sanse sjælens kreative hensigt og derefter finder ressourcer til at synliggøre det sansede. Hvid magi er i sandhed kunsten at oversætte det, der er opfattet vertikalt, til det som udtrykkes horisontalt.

I de gamle esoteriske tekster får vi at vide, at sjælen under hele inkarnationens varighed er i en konstant meditativ tilstand. Dette er ofte en idé, mange åndeligt orienterede mennesker, ikke tager hensyn til. Men disse oplysninger er afgørende, hvis

man virkelig vil forstå den kreative proces, som sjælen har igangsat. Sjælen mediterer, og dette er et nødvendigt skridt i forberedelserne til den magiske handling. Den meditation, der omtales her, er ikke den form for meditation, vi personligt udfører som en regelmæssig åndelig disciplin. Den er også et vigtigt element i den kreative proces, men i denne sammenhæng taler vi om sjælen, som den mediterer på sit eget plan. Det er interessant, at vi i den esoteriske litteratur får en serie på femten gamle regler for effektiv udførelse af hvid magi. Disse regler er beskrevet i en afhandling om *Hvid Magi, af Alice Bailey*. Det bliver klart, efterhånden som man studerer disse regler, at de ikke er "regler" i traditionel forstand. Måske er det mere passende at sige, at de er aforismer med en afslørende betydning, idet de indeholder nøglen til, hvordan man med succes kan deltage i den fælles kreative proces. Desværre er det ikke muligt at præsentere hver af den hvide magis regler i forbindelse med denne korte artikel. Alligevel kan en henvisning til nogle få af dem meget vel tjene det formål, at give læseren en forståelse for dybden i den visdom, disse regler formidler. Idéen om at sjælen mediterer, kan ses i regel nr.1. Den lyder:

"Solenglen samler sig, spreder ikke sin kraft, men kommunikerer i dyb meditation med sit spejlbillede".

I den esoteriske tradition omtales sjælen ofte som Solenglen. Her kan det ses, at sjælen er i "dyb meditation". Derved koncentrerer den sine kræfter for at frembringe den kraft, der er nødvendig for, at den kan "kommunikere med sit spejlbillede". Som du måske har gættet, står spejlbilledet her for den individuelle personlighed (det lavere selv). Dette er det første skridt i den guddommelige kreative proces. Sjælen må indprente et indtryk i den ventende personligheds sind. Dette er på ingen måde en let opgave for sjælen, for den må præge sine indtryk i et sind, der ofte overskygges af usunde tankeformer. Sådanne sjælsinspirerede indtryk er yderst diskrete, og går oftest tabt i den "giftig tåge" fra de mange negative tanker, som vi alle indeholder og bærer rundt på. Dette giver os en større forståelse for, hvorfor sjælen må koncentrere sine kræfter " i dyb meditation". Man kan ganske enkelt sige, at sjælen har behov for at generere nok energi til at kunne projicere sine guddommelige ønsker succesfuldt ind i puljen af formørkede ikke åndeliggjorte tanker.

I den anden fase af den kreative proces begynder magikeren, at bygge tanker omkring den idé, som sjælen har projiceret ind i hendes/hans ventende sind. Der er mange mennesker, der har betydelig erfaring med denne fase af processen. Vi har modtaget et indtryk, der måske er kommet til os i en tilstand af dyb meditation. Vi dvæler ved dette indtryk, og bygger idéer omkring det. Det er den proces, der gør den guddommelige idé mentalt konkret og dermed mere anvendelig. Dette er et væsentligt element i den magiske proces. Udfordringen er at bygge disse subsidiære tanker på en sådan måde, så de ikke forvrænger den oprindelige idé, der er sendt ud fra sjælen. Ganske vist vil der ske forvrængning i den kreative proces, det er uundgåeligt. Der mistes altid noget, når man forsøger at give struktur og form til det, som i bund og grund er intuitivt og uden form. Alligevel er det, at bygge en form omkring en

guddommelig idé af afgørende betydning, hvis man vil manifestere en sjælsinspireret idé i konkret form. Det er lige meget, om vi forsøger at udtrykke en guddommelig idé i ord, i bevægelse eller på lærred. Hver gang en form anvendes til at udtrykke noget formløst, vil der altid opstå en nedtoning af den oprindelige idé. Udfordringen for magikeren er at minimere den grad af nedtoning og forvrængning, der opstår, når den magiske skabelse forsøges. Grundlæggende er de gamle regler i hvid magi centreret omkring netop dette emne. Hvordan skaber vi guddommeligt med så lidt forvrængning som muligt? Dette er på ingen måde en nem opgave, men det kan gøres, når man indadtil er årvågen og ved, hvor i den kreative proces forvrængning mest sandsynligt opstår.

Efter at sindet har bygget en række konkrete tanker omkring den sjælsinspirerede idé, er næste skridt i processen, at tillade den skabte tankeform at bevæge sig ned i magikerens emotionelle område (det astrale legeme). I den magiske proces spiller følelser en afgørende rolle, for det er gennem brug af følelser, at den nedfældede tankeform opnår den nødvendige kraft til i sidste ende at blive en konkret realitet. Man kunne med rette sige, at følelser, når de anvendes korrekt, tilføjer den nødvendige vitalitet og kraft til de åndeligt inspirerede tankeformer, som vi har i os. Man behøver kun at tænke på personlige erfaringer for at se sandheden i denne opfattelse. Er de idéer, vi fastholder med den største overbevisning, ikke langt mere magtfulde, end de idéer vi overvejer med ringe eller ingen passion? Er vi ikke mere i stand til at manifestere en idé, når vi "føler" stærkt for idéen? I bund og grund skal det emotionelle plans vand bade den sjælsinspirerede tanke. Tanken må være besjælet med hjerte og følelse.

Ligesom der er vanskeligheder forbundet med at bygge en mental kappe omkring sjælens idé, så er der også farer forbundet med dette skridt i processen. Som nævnt er det vigtigt at tilføje en følelsesmæssig essens til den idé, der er undfanget, men også mængden af følelse, der skal gives, er af afgørende betydning. Dette omtales primært i den 10. regel, der i uddrag lyder:

"Idet vandene overskyller den skabte form, absorberes og anvendes de. Formen tiltager i styrke. Lad magikeren fortsætte således, indtil arbejdet er tilfredsstillende. Lad derefter de ydre bygmestre indstille deres arbejde, og lad de indre arbejdere begynde på deres cyklusser".

Som allerede nævnt er mængden af livskraftig følelse, der besjæler idéen vigtig. Den hensigtsmæssige mængde bestemmer, hvornår "arbejdet er tilfredsstillende". Når den åndelige idé, der skal manifesteres, ikke gives den rette mængde følelser (vand), vil den helt sikkert "dø af tørst". Dette kan let bevidnes af vores personlige erfaringer. Ofte har vi en god idé, men den kommer aldrig til udtryk, fordi vi mangler begejstringen for den. Omvendt, hvis tankeformen gives for meget følelsesmæssigt udtryk, så "drukner den" i en rivende strøm af følelser. Denne oplevelse kender de fleste af os alt for godt. Ofte bliver vi overbegeistrede for en inspirerende idé, og styrter os ud i en vanvittig aktivitet. Resultatet af dette er, at vi for tidligt brænder ud, og dermed mislykkes i at

manifestere den idé, som vi så inderligt brændte for. Utæmmet entusiasme kan også bevirke, at vores idé forvanskes og resultere i at perspektivet mistes. Som vordende magikere må vi lære at bruge vores følelser klogt i den kreative manifestations proces. Mangel på følelser må vige for en følelsesmæssig overbevisning i forhold til den idé, vi forsøger at eksternalisere. Lige så sandt er det, at en overentusiastisk reaktion på en idé må neddæmpes ved at udvikle følelsesmæssig selvbeherskelse.

Den sidste fase af den magiske proces vedrører den sjæls-inspirerede idées egentlige eksternalisering i den ydre verden. Helt fundamentalt er hvid magi kunsten at oversætte den åndelige sandhed til den ydre virkelighed. Men hvordan det gøres på det fysiske plan, kan også være ganske farefuldt. Udfordringen her vedrører en lang række faktorer, ikke mindst den fare, der har med overstimulering af ens fysiske krop at gøre. En guddommelig idé, der baner sig vej igennem ens mentale, følelsesmæssige og fysiske legemer, kan være utrolig stærk, og når den når punktet for konkret manifestation, har den en kraftig virkning på ens fysiske legeme. Mange fysiske helbredsproblemer er forårsaget af overstimulering af denne art. Desuden kommer det æteriske legemes "ild" (chakra centrene) nu i kontakt med den "nedadgående" idé. Som allerede nævnt er den skabte tankeform blevet fugtet med følelsesmæssig overbevisning. Det er ikke overraskende, at når vand blander sig med æterisk ild opstår der damp, og ens syn sløres for hvordan man korrekt eksternaliserer idéen. Kort sagt, magikeren har svært ved at vide, hvordan hun/han implementerer den skabte tankeform i den ydre verden. Regel 14 tager denne gådefulde problemstilling op. Den lyder:

Lyden tiltager. Farens stund nærmer sig for den modige sjæl. Vandene har ikke skadet den hvide skaber, og intet kunne drukne eller gennembløde ham. Fare fra ild og flamme truer nu, og der ses en opadstigende røg, som endnu er svag.

Efter fredens cyklus lad ham atter påkalde Solenglen.

Når denne regel studeres dybt, bliver det åbenlyst, at den indeholder stor esoterisk sandhed. Magikeren konfronteres nu med "ildens farer". Det er interessant, at denne regel også åbenbarer midlet mod de brændende farer, der findes i den magiske proces' sidste stadie. Magikeren må endnu engang lære at påkalde sjælen i sin bevidsthed. Hun/han må "kalde på Solenglen " og bede om indre vejledning til disse sidste vanskelige og endelige skridt. Ved at bruge det tredje øje er sjælen i stand til at se ind i den ydre verden og skelne præcist, hvornår og hvordan den guddommelige idé skal præsenteres i det ydre miljø. Til magikeren kommer sjælens dirigerede erkendelse i form af en pludselig viden om, hvordan den guddommelige idé kan anvendes korrekt. Den mest hensigtsmæssige metode i denne proces er meditation. Her refererer jeg til kontemplativ meditation, som magikeren anvender. I meditation må man lære at overveje den skabte tankeforms ydre anvendelse. Resultaterne af et sådan meditativt arbejde kan være meget frugtbart, for det giver magikeren sans for timing, som er nødvendig for sikre, at den skabte tankeform gives en sund fødsel i den ydre verden. Gennem denne form for meditation vil magikeren udvikle en dybere forståelse for den

ydre verdens forskellige cyklusser. Hun / han vil være i stand til intuitivt at opfatte det magiske øjeblik (indenfor sådan en cyklus), hvor tankeformen skal fødes. Disse cyklusser er mange, og en indgående drøftelse af dem er ikke mulig i forbindelse med denne artikel. Lad det være nok at sige, at lige som ethvert menneske oplever ebbe og flod i deres åndelige og verdslige liv, så gør det ydre miljø det ligeledes. Den hvide magiker søger at løfte miljøet gennem den kraft, der er indeholdt i den sjælsinspirerede idé, hun/han forsøger at manifestere. Succesen med denne indsats er i vid udstrækning baseret på hendes/hans evne til intuitivt at fornemme det ydre miljøes parathed, til det hun/han ønsker at udtrykke på magisk vis. Hvis disse cyklusser ikke anerkendes, og der ikke tages hensyn til dem, vil magikeren udtrykke de guddommelige idéer i et miljø, der i øjeblikket er frastødende for det, der tilbydes. Tragisk, for så vil tankeformen være dødfødt. Når det sker, kommer der ikke noget ud af den magiske indsats. Heldigvis er det muligt ved hjælp af den kontemplative meditation, at opfatte disse rytmer korrekt, og det gør det muligt for magikeren at vide præcis, hvornår (og hvordan) hun/han skal udtrykke den sjælsinspirerede tankeform. Guddommelig timing er altafgørende. Sandelig, det er når noget sådant indtræffer, at magien i sandhed skænkes, og dette som en tjeneste for helheden.

Hvid magi er virkelig en benævnelse, der er synonymt med åndelig kreativitet. Alligevel er det en kunst, der ikke kommer let. Det kræver meget indadvendt arbejde og en forståelse for de måder, hvorpå sjælen søger at udtrykke sig selv gennem sin afspejling, personligheden. Vi som forsøger at gå den åndelige vej, er i sandhed ikke hvide eller sorte magikere, snarere kan vi bedst beskrives som grå skabere, idet vi er motiverede af både sjælens og personlighedens mål. Men at gå den åndelige vej forudsætter, at der er et indre ønske i enhver af os om at tippe vægtskålen i sjælens retning. Ved at gøre sådan vil vi til sidst lære at blive mere kreativt lydhøre overfor den indre mester, sjælen og reagere mindre på den selvstændige personligheds tilbøjeligheder. Med stor tålmodighed venter sjælen på, at dens genspejling lærer, hvordan den guddommelige kreative proces virkelig fungerer, og den glædes, når en sådan forståelse opstår. Sandelig, det er på denne dag, at magikeren virkelig kan samarbejde med den guddommelige hensigt med henblik på at opløfte miljøet. Dette er altid sjælens magiske kald.